

ת"פ 13523/03/19 - מדינת ישראל מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נגד פלוני ע"י

בית משפט השלום בכפר סבא

07 דצמבר 2021

ת"פ 13523-03-19 מחלקה לחקירות שוטרים -
מח"ש נ' פלוני

לפני
בעניין: כב' השופט מיכאל קרשן
המאשימה

מדינת ישראל מחלקה לחקירות
שוטרים - מח"ש באמצעות עו"ד נטלי
חגי

נגד
הנאשם

פלוני ע"י ב"כ עו"ד ארנת קמרון

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד נטלי חגי

הנאשם וב"כ עו"ד ארנת קמרון

גזר דין (נוסח מצונזר המותר בפרסום)

1. הנאשם, XXXX, מפקד בכיר ביחידת ימ"ס (יחידת מסתערבים) איו"ש במג"ב (להלן: **היחידה**) בדרגת רב פקד, הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירה של מעשה מגונה (ריבוי עבירות) כלפי מתלוננת צעירה, חיילת בודדת ששירתה כשוטרת מג"ב בשירות חובה בתפקיד של מתעדת מבצעית, והוצבה בעת הרלבנטית ביחידה.

בהכרעת הדין קבעתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר שהנאשם ביצע במתלוננת מעשים מגונים בשני אירועים (האחד ביער והשני ביפו), בגורמו לה לחשוב שהיא נוטלת חלק בפעילות מבצעית ושהמעשים שעשה בה נדרשים לשם הגשמת הפעילות. נדחתה טענת הנאשם כי עשה את שעשה כדי לבדוק את כישורי המתלוננת לשמש לוחמת ימ"ס, בהסכמתה, ונקבע כי הוא ביצע בה מעשים מגונים שלא בהסכמתה החופשית.

2. פרטי המעשים שביצע הנאשם במתלוננת מופיעים בהרחבה בהכרעת הדין. לא ראיתי צורך לחזור עליהם כאן.

ראיות לעונש

3. לאחר ההרשעה ביקש הנאשם כי ייערך בעניינו תסקיר מטעם שירות המבחן. לבקשה זו נעתרתי, אך כחודש לאחר מכן חזר בו מבקשתו והתוצאה היא שלא הונחה לפני חוות דעת אובייקטיבית אודות הנאשם.

4. המאשימה מסרה להגנה העתק הצהרה מטעמה של המתלוננת, נפגעת העבירה. ההגנה הודיעה כי תבקש לחקור את המתלוננת על הצהרתה. בתגובה הודיעה המאשימה כי היא מוותרת על הגשת הצהרת הנפגעת, וזו לא הוגשה.

יצוין בהקשר זה כי, בהתבסס על דברים שלטענת ההגנה הופיעו בהצהרת הנפגע (שכאמור לא הוגשה בסופו של דבר), עתרה ההגנה בשלב הטיעון לעונש להורות למאשימה לתפוס חומרים רפואיים אודות המתלוננת. המאשימה התנגדה לבקשה ובהחלטה מיום 14.10.2021 מצאתי לדחותה.

5. הנאשם הגיש חוות דעת מומחה לעניין מסוכנותו המינית. המומחה בא לכלל מסקנה כי מסוכנותו המינית של הנאשם - נמוכה.

למומחה ההגנה, עו"ס דרור אורטס-שפיגל, תואר ראשון ושני בעבודה סוציאלית והתמחות בת שנה בהערכת מסוכנות וטיפול בעברייני מין מהמחלקה לקרימינולוגיה באוניברסיטת בר אילן. המומחה טען כי ביצע עשרות רבות של הערכות מסוכנות מאז שנת 2006 והוא מומחה בתחום. המומחה אף כיהן שבע שנים כנציג ציבור בוועדות שחרורים של שב"ס.

בעדותו בבית המשפט התברר כי המומחה לא עבד מעולם כמעריך מסוכנות ולא עבר את ההכשרה של מערכי מסוכנות, בהתאם לסעיף 5 לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 ולתקנות הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין (מערכי מסוכנות), התשס"ו-2006.

עוד עלה בחקירה שכנגד כי המומחה, אשר ביסס את מסקנתו כי מעשי הנאשם הם בבחינת חריג שמעיד על הכלל גם על חוות דעתם של מכרים של הנאשם עמם שוחח, קיבל את שמועיהם של אלה מהנאשם עצמו. כן התברר כי מכרי הנאשם נשאלו על ידי המומחה האם הם חוששים מפני קשר עתידי עם הנאשם גם כשהיו להם ילדים קטנים (פרוטוקול עמ' 313 שורה 23), אף כי בהכרעת הדין נקבע כי המערער ביצע את מעשיו במתלוננת בגירה, שהנאשם הונה תוך ניצול יחסי מרות. לדבריו של המומחה פעל כך על מנת לברר האם הנאשם שיקר לו כשטען כי לא ביצע מעשים דומים. מומחה ההגנה אף הסביר כי לאנשים אין נטייה לשקר בשיחת טלפון (כך! - עמ' 314 שורה 15) ועל כן ראה להסתמך ללא סייג על חוות דעתם של מכרי הנאשם עמם שוחח טלפונית.

המומחה ערך לנאשם מבחן מקצועי (PCLR-2) ומצא כי רמת הפסיכופתיה של הנאשם (לעניינו - היכולת להציג פסאדה של תפקוד תקין) נמוכה.

6. אומר כבר עתה: עדות המומחה הייתה מיותרת במידה רבה, ובכל מקרה לא ראיתי להסתמך עליה לצורך קביעה כי הנאשם אינו מסוכן מינית לזולת.

העדויות הייתה מיותרת במידה רבה משום שהעונש שיושט על הנאשם במקרה זה לא יישען על האינטרס בענישה הידוע כמניעת יכולת, אלא, כפי שיובהר להלן, בעיקר על עקרון ההלימה בין מעשה לעונש (וכן על אינטרס ההרתעה).

עדויות המומחה אף לא נושאת משקל רב, לאור המתודה השגויה בה נקט המומחה בכל הקשור לראיונות שערך לחבריו של הנאשם ששמותיהם נמסרו לו על ידו, ולא פחות מכך - משום קביעתי בהכרעת הדין (פסקה 34), לפיה לא רק שהנאשם כיזב למתלוננת ולא אמר אמת בבית המשפט, מדובר באדם שהוכשר במסגרת תפקידיו במשך שנים במקצוע הונאת הזולת. ניסיונו של מומחה ההגנה לקבוע את יכולתו של אדם כזה לומר דבר שקר בעיקר באמצעות ראיון עמו ושיחות עם חבריו הקרובים - נדון בעיניי לכישלון.

7. הנאשם העיד בשלב הטיעונים לעונש את אשתו, XXXX. אשת הנאשם נשאה דברים נרגשים בזכות בעלה בכתב (נע/2) ועל פה. בכל מהלך עדותה ניכרו אכזבתה הקשה מן התוצאה אליה בא בית המשפט בעניינו של בעלה ורצונה להשיג על הקביעות המפורטות בהכרעת הדין. מעבר לעניינים אלה העידה XXXX על טוב לבו של הנאשם, על רמתו המוסרית הגבוהה, על מערכת היחסים הטובה וההדוקה ביניהם ועל היותו אב טוב לילדיו. כן סיפרה כיצד חשך עולמה של המשפחה כולה כתוצאה מהגשת כתב האישום נגד הנאשם.

8. ההגנה הגישה אסופת המלצות ומכתבי הערכה רבים אודות הנאשם (נע/3). כתבו לטובת הנאשם פקודיו השונים, מפקדי עבר (כגון XXXX), שכנים ומכרים. כולם תיארו אדם ערכי ומסור מאוד לפקודיו ומכריו. רבים מהם ציינו גם את צניעותו של הנאשם.

כן הגיש הנאשם מסמכים כלכליים (תלושי משכורת, דפי חשבון בנק ועוד) לצורך הוכחת הפגיעה הכלכלית שספג כתוצאה מהשעייתו (נע/5).

תמצית טיעוני הצדדים

9. ב"כ המאשימה, עו"ד נטלי חגי, עמדה בטיעוניה על חומרת מעשיו של הנאשם, אשר ניצל את תמימותה של המתלוננת ואת תפקידו הבכיר על מנת לבצע בגופה מעשים מגונים לצרכיו. התובעת התייחסה לערכים המוגנים העומדים ביסוד העבירה שביצע הנאשם, למידת הפגיעה הגבוהה בהם, לצורך לגזור עונש שיהלום את מעשי הנאשם וגם ייתן ביטוי לאינטרס ההרתעה האישית וכן כלפי ציבור לובשי המדים.

התובעת עמדה בטיעוניה גם על הפגיעה הקשה שפגעו המעשים במתלוננת, בהתאם להתרשמות בית המשפט במסגרת עדותה לפניו.

10. המאשימה הגישה פסיקה לעונש (תע/1), ועל בסיסה עתרה לקבוע במקרה דנן מתחם עונש הולם שנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל לכל אירוע, וענישה כוללת בת 20 חודשים. עוד עתרה המאשימה לענישה נלווית, לרבות פיצוי המתלוננת.

11. ב"כ הנאשם, עו"ד ארנת קמרון, בקשה לקבוע במקרה דנן מתחם עונש הולם אחד בגין שני המקרים. הסניגורית הרחיבה בטיעוניה אודות אופיו הטוב של הנאשם והעובדה כי הקריירה המקצועית המזהירה שלו נגדעה בעקבות ההרשעה. הנאשם מושעה, מקבל כעת בקושי 20% מן השכר לא זכה טרם הגשת כתב האישום, ולומד כעת מקצוע אחר על מנת שיוכל לדאוג לפרנסת ילדיו. נגרמו לנאשם "נזקים שהם חמורים לדעת ההגנה אלפי מונים מאשר הנזקים שנגרמו למתלוננת" (עמ' 359 שורות 19-20).

12. לדברי ב"כ הנאשם, הנאשם נהג "בתום לב מוחלט" בעת שנתגלו מעשיו ולא פעל לשיבוש החקירה. היא עמדה על תרומתו של הנאשם לאורך שנים לביטחון המדינה והציגה אסמכתאות לכך שהנאשם ואשתו מנהלים במשך שנים מפעל של הספקת מוצרי מזון לנזקים מחצר ביתם.

13. ההגנה טענה עוד כי המעשים שביצע הנאשם בהתאם להכרעת הדין מצויים ברף הנמוך ביותר של עבירות המין, ואם הנאשם היה מודה בהן ניתן היה לסיים את עניינו בהסדר מותנה, ובכל מקרה רמת הענישה הנוהגת במקרים דומים היא מאסרים על תנאי ועבודות שירות. הוגשה על ידה פסיקה לעונש (נע/4). לדעת ההגנה אף אין מקום במקרה זה לגזור פיצוי לטובת המתלוננת, וזאת לאור קשייו הכלכליים של הנאשם.

14. במסגרת טיעוניה לעונש עתרה ב"כ הנאשם לראשונה להפנות את הנאשם להערכת מסוכנות לצורך הנחת דעתו של הממונה על עבודות השירות, במקרה שבית המשפט יסבור כי זה העונש העיקרי המתאים לנאשם. לעתירה זו התנגדה המאשימה. נוכח המסקנה אליה באתי בכל הקשור לעונש הראוי לנאשם לא ראיתי להיעתר לבקשה זו.

15. הנאשם בדברו האחרון לעונש בעל פה ובכתב (נע/6) התנצח עם הקביעות בהכרעת הדין אך טען כי הוא "מצר" על כך שהמתלוננת טוענת כי "חשה" שנפגעה. הוא הרחיב בדבריו על הפגיעה שנגרמה לו ולמשפחתו כתוצאה מהאשמתו והרשעתו בביצוע עבירת מין.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם בנסיבותיהם

16. מתחם העונש ההולם נקבע בהתאם לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. כל זאת בראי העיקרון המנחה בענישה, הלוא הוא עיקרון ההלימה.

17. הנאשם, מפקד בכיר ביחידת ימ"ס איו"ש במג"ב, כבן XXXX במועדים הרלבנטיים, ניצל את תמימותה והתלהבותה הרבה של חיילת בת 18 בשירות חובה שהוצבה ביחידה לצורך תיעוד צילומי של פעילותה, גרם לה לחשוב כי טיטול חלק בפעילות מבצעית מסווגת יחד עמו, ובדרך זו יצא עמה לשתי "פעילויות" שבדה לצורך העניין ובכל אחת מהן ביצע בגופה מעשים מגונים כמפורט בהכרעת הדין.

מעשי הנאשם במתלוננת לא היו ספונטניים. הולכת המתלוננת בכחש דרשה תכנון מוקדם ויצירת התנאים שיאפשרו לנאשם לבצע במתלוננת את המעשים המיניים כשהיא משוכנעת בתמימותם.

חמור במיוחד המקרה הראשון שהתרחש ביער, שם נטל לעצמו הנאשם חירות לגעת באיבריה האינטימיים של המתלוננת, הצמיד את גופו לגופה כך שחשה את איבר מינו הזקור, נשק לה ארוכות תוך החדרת לשונו לפיה, ובשלב השני (בתוך הרכב) ליטף את המתלוננת מעל הבגדים וגם החדיר אצבעותיו מתחת לחולצתה ונגע בבטנה תוך שהתקרב לחזה. כל זאת בגורמו למתלוננת לחשוב שהיא חלק מפעילות מבצעית לאיתור שוהים בלתי חוקיים.

את מעשיו אלה עשה הנאשם במתלוננת רגישה ופגיעה במיוחד. הנאשם ידע היטב כי המתלוננת היא צעירה שיצאה רק לאחרונה מן העולם החרדי הסגור, אין לה קשר עם הוריה שבחרו לנדותה, והיא אף סיפרה לו שעברה אונס. מידע זה שהיה ברשות הנאשם לא גרם לו לשקול שנית את תכניתו להופכה שוב לקורבן, הפעם לצרכיו.

18. סבורני כי בעניינינו קיים קשר הדוק דיו בין שני האירועים בהם ביצע הנאשם במתלוננת מעשים מגונים, ועל כן, בהתאם להלכה שנפסקה בע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014), לפי כל הדעות שהובעו שם עניין לנו ב"אירוע אחד" לצורך סעיף 40(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**). אקבע אפוא מתחם עונש הולם אחד ביחס לכלל מעשי הנאשם.

19. העונש המרבי הצמוד לעבירה אחת של מעשה מגונה שביצע הנאשם הוא שלוש שנות מאסר. הנאשם ביצע כלפי המתלוננת מעשים מגונים בשתי הזדמנויות שונות.

20. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה הם האוטונומיה של הפרט להחליט מי יגע בגופו באופן מיני, צנעת הפרט ויחסי האמון שאמורים לשרור בין מפקד לפקוד.

ערכים מוגנים אלה נפגעו על ידי הנאשם במידה שאינה מועטה. המעשים המגונים שביצע הנאשם אמנם לא התקרבו למעשי אינוס, אך ההונאה שהונה הנאשם את המתלוננת, וכפועל יוצא גם אכזבתה מעצמה כי לא זיהתה את התרמית, הייתה חמורה במיוחד. כך גם הפגיעה ביחסי האמון הנובעת מניצול הנאשם את מעמדו ותפקידו ביחס למתלוננת.

21. רמת הענישה הנוהגת בעבירה של מעשה מגונה מגוונת מאוד. הנסיבות שונות ממקרה למקרה וקשה

להסיק מן הפסיקה רמת ענישה ברורה, פרט לצורך להחמיר בעונשם של עברייני המין - החוזר כחוט השני בפסיקת בית המשפט העליון.

22. ברע"פ 3723/20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (22.6.2020), שהובא על ידי המאשימה, אושר עונש מאסר בפועל של 6 חודשים ויום אחד על מי שהורשע לאחר הוכחות במעשה מגונה בודד שביצע בעת נסיעה ברכב בקטינה ששימשה שמרטפית לילדיו. לאותו אדם היה עבר פלילי רלבנטי אך המעשה שביצע קל עשרות מונים מזה בו הרשעתי את הנאשם.

גם ברע"פ 5173/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.8.2021), בו אושר עונש מאסר בפועל בן 6 חודשים, עניינו מעשה מגונה בקטינה: המבקש שם ביצע מעשה מגונה מעל הבגדים בקטינה שעבדה כמלצרית בבר בבעלותו. יצוין כי בית משפט השלום קבע בעניינו של אותו מבקש מתחם עונש הולם בין 5 ל-18 חודשי מאסר בפועל, וגם המקרה הזה נופל בחומרתו מעניינו של הנאשם כאן.

ברע"פ 5332/20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.9.2020) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, שדחה מצדו ערעור שהגיש מורה על הקביעה של בית משפט השלום כי עליו לרצות 13 חודשי מאסר בפועל בגין מעשים מגונים שביצע בשתיים מתלמידותיו (קטינות מתחת לגיל 14), בשני אירועים שונים, במסגרת שיעורי תגבור שהעביר להן. זאת, לאחר שמתחם העונש ההולם הועמד על 10 עד 30 חודשי מאסר בפועל. גם כאן מדובר במעשים מגונים בקטינות, שלהם חומרה מיוחדת, ואולם ראוי לציין כי המעשים המתוארים בהחלטה נופלים בחומרתם מן המעשים בהם הרשעתי את הנאשם.

גם ברע"פ 4561/20 **אור נ' מדינת ישראל** (15.7.2020) נדחתה בקשת רשות לערער על חומרת העונש. באותו עניין גזר בית משפט השלום, על פיזיותרפיסט שהורשע לאחר הוכחות בביצוע מעשים מגונים במטופלת במהלך טיפול, 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל לאחר שהעיר כי מתחם העונש לו עתרה התביעה, בין 8 ל-18 חודשי מאסר, מקל עם הנאשם יתר על המידה. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור ובית המשפט העליון דחה כאמור את הבר"ע.

23. פסקי הדין שהביאה ההגנה כולם של ערכאות הדיון, ועל כן כוחם מוגבל. בכל זאת ראיתי לציין כי הן בתפ"ח (ת"א) 1203/03 **מדינת ישראל נ' חיימוב** (17.10.2004) הן בתפ"ח 22651-04-14 **מדינת ישראל נ' שפרונג** (3.6.2015) נגזרו עונשים של עבודות שירות תוך אימוץ הסדר טיעון לעניין העונש בתיקי מחוזי בהם לכתחילה הועמדו נאשמים לדין בעבירות של אינוס, ולכן אלה בוודאי אינם יכולים לשמש אמת מידה לקביעת רמת הענישה הנוהגת.

24. מקרה דומה יותר לעניינו נדון ברע"פ 3169/12 **שפיק נ' מדינת ישראל** (30.4.2012), בו דחה בית המשפט העליון בקשת רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי שדחה מצדו ערעור על חומרת העונש (16 חודשי מאסר לריצוי בפועל) שגזרתי על שוטר שהורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירה של מעשה מגונה. אותו שוטר עסק בתחום איחוד המשפחות, ובמסגרת זו ביצע מעשים מגונים במתלוננת פלסטינית שנזקקה לשירותיו.

25. לאחר שנתתי דעתי לכלל השיקולים שקבע המחוקק בעניין זה מצאתי כי מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם נע בין 14 ל-24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, כעונש עיקרי.

גזירת העונש

26. הנאשם עמד ועומד על חפותו. לסברתו לא נפל פגם כלשהו במעשיו (זולת הכרתו בכך שהמתלוננת "חשה" שנפגעה). הוא ויתר על בקשתו כי ייערך בעניינו תסקיר מבחן ולא עלה על דרך השיקום.

לא הוצגה לי אפוא כל עילה לחרוג ממתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם.

27. אלה השיקולים שמצאתי לשקול לחומרה בעניינו של הנאשם, מעבר לשיקולים שפורטו בשלב קביעת המתחם:

א. הנאשם נשא בתפקיד פיקודי במג"ב. קיים קשר הדוק בין מעשיו הפליליים של הנאשם לתפקידו. משכך, פגעו מעשי הנאשם לא רק בנפגעת העבירה אלא גם בתדמית המשטרה ובאמון הציבור בה.

ב. כפי שצוין למעלה, נפגעת העבירה הייתה קורבן פגיע במיוחד, באופן כללי ובפרט בתחום עבירות המין, והנאשם ידע זאת ובכל זאת הוציא את תכניתו לפגוע במתלוננת לצרכיו מן הכוח אל הפועל.

ג. לא מצאתי כי במקרה דנן הוגשה חוות דעת מקצועית כנדרש ולא הוכחו נסיבות המצדיקות להחמיר בעונשו של הנאשם על מנת להגן על שלום הציבור מפניו (סעיף 40 לחוק העונשין).

ד. עוד מצאתי להבהיר, רק משום שההגנה התייחסה לכך בטיעוניה, כי אין עילה להחמיר עם הנאשם משום שבחר לנהל משפט (סעיף 40א(6) לחוק העונשין).

28. שיקולים לקולה:

א. הנאשם לא הסתבך עד כה בפלילים ואין לחובתו הרשעות קודמות.

ב. הנאשם תיפקד עד כה ללא דופי במישורי חייו השונים. כך בתחום המשפחה, כך בשירותו ארוך השנים במג"ב, וכך גם במישורים חברתיים אחרים. אין ספק גם כי הנאשם תרם במסגרת שירותו במג"ב לביטחון המדינה.

ג. הובאו ראיות לכך שהנאשם תרם מזמנו וממרצ וגם ממשאביו החומריים לטובת הזולת.

ד. הקריירה המקצועית של הנאשם נגדעה עם חשיפת מעשיו.

ה. הנאשם נפגע כלכלית כתוצאה מהשעייתו ומן הצורך שלו לתור אחר אפיקי פרנסה חדשים.

ו. משפחתו של הנאשם ללא ספק נפגעה כבר מעצם מהרשעתו, וברי שתיפגע באורח משמעותי כתוצאה מכליאתו מאחורי סורג ובריח.

29. השיקולים לקולה במקרה זה הם שיקולים משמעותיים. יהיה בהם כדי למתן במידה רבה את התוצאה העונשית, אך אין בהם כדי למלט את הנאשם מעונש המאסר לו הוא ראוי - עונש שיהלום את חומר מעשיו ושיהיה בו כדי לשדר מסר הכרחי לציבור לובשי המדים כי עבירות מין, במיוחד כאלה שבוצעו תוך ניצול התפקיד, מקומם לא יוכר במשטרת ישראל ובמערכות הירארכיות אחרות.

עונש של מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות אינו יכול להעביר במקרה דנן את המסר הנדרש לנאשם ולציבור.

30. הנזק שהסב הנאשם למתלוננת מחייב להשית עליו פיצוי. הנאשם טען כי חסרון כיס ימנע ממנו לפצות את המתלוננת, אלא שפסיקה מושרשת של בית המשפט העליון קובעת כי בגזרו פיצוי פלילי, הדומה בחלק ממאפייניו לפיצוי בנזיקין, אל לבית המשפט להתחשב ביכולתו הכלכלית של הנאשם לשאת בתשלום הפיצוי [ע"פ 5761/05 מ'דלאוי נ' מדינת ישראל (24.7.2006)]. בכך שונה הפיצוי הפלילי מהשתת קנס.

31. שקלתי את כלל הנסיבות לקולה ולחומרה. החלטתי לגזור על הנאשם העונשים הבאים:

· מאסר בפועל בן 16 חודשים.

· מאסר על תנאי בן 8 חודשים שלא יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירת מין מסוג פשע.

· מאסר על תנאי בן 4 חודשים שלא יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירת מין מסוג עוון או עבירה לפי החוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998.

· הנאשם יפצה את נפגעת העבירה בסכום של 15,000 ₪. סכום הפיצוי יופקד במזכירות תוך 60 יום. המאשימה תיידע את המתלוננת כי נפסק פיצוי לזכותה ותדאג להמציא את פרטיה למזכירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 45 יום.

ניתן היום, ג' טבת תשפ"ב, 07 דצמבר 2021, במעמד הנוכחים.